

zabavené pohledávky». Tím dala zřejmě na jevo, že se nedomáhá toho, by její dlužníci (dceři žalovaných) bylo věno teprve zřízení a výše jeho určena, nýbrž že jde jen o splnění a likvidaci nároku podle žalobního udání již bez soudního rozhodnutí založeného a číselně určeného. Z kterého hmotněprávního důvodu poukazuje žalobkyně v žalobě na majetkové poměry rodičů, jest při řešení otázky, o niž tuto jde, nezávažné. Předmětem sporu bude, zda k řečenému slibu došlo a zda z něho vzešly podle zásad hmotného práva žalovatelné závazky.

Čís. 9163.

Pozemková reforma.

Obvodová úřadovna Státního pozemkového úřadu jest oprávněna k rekursu do usnesení povolujícího exekuci vnucenou dražbou nemovitosti nabyté podle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Rekurs nemusí býti podepsán finanční prokuraturou.

Doručení usnesení povolujícího vnucenou dražbu nemovitosti nebylo nahrazeno doručením dražebních podmínek aniž vůbec tím, že strana nabytá o tomto usnesení vědomost jiným způsobem.

(Rozh. ze dne 7. září 1929, R I 667/29.)

Soud první stolice povolil exekuci vnucenou dražbou nemovitosti, na níž byl poznamenán zákaz zcizení podle § 22 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. v doslovu novely ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n. Rekurs Státního pozemkového úřadu do povolujícího usnesení soud první stolice odmítl jako opožděný. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by rekurs přijal na soud. Důvody: Napadeným usnesením byla stížnost Státního pozemkového úřadu ze dne 14. května 1929 proti povolení exekuce jako opožděná odmítnuta. Stížnost proti tomuto usnesení není ovšem po zákonu provedena, poněvadž bylo by bývalo věci stěžovatelovou, by prokázal, proč a pokud odmítnutí první stížnosti pro její opožděnost je nesprávné. Přes to lze seznati z rekursu alespoň tolik, že se stěžovatel domáhá přezkoušení napadeného usnesení co do jeho zákonnosti, a nelze v tomto ohledu upřít stížnosti oprávněnost. V projednávané exekuční věci nebylo dosud exekuční povolení Státnímu pozemkovému úřadu doručeno. Lhůta k rekursu proto pro Státní pozemkový úřad ještě nezačala, poněvadž k tomu by bylo bývalo zapotřebí doručení tohoto usnesení. Státnímu pozemkovému úřadu byl ovšem opis dražebních podmínek uveden v známost s poukazem na poznámku zákazu zcizení parcely 120/3 a obmezení podle § 22 zák. čís. 318/19 (311 z roku 1920). Avšak toto sdělení nenahrazuje doručení exekučního povolení a běží proto ještě rekursní lhůta proti němu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pokud jde o oprávnění Obvodové úřadovny ke stížnosti, mýlí se dovolací stížnost, tvrdíc, že stížnost byla podána komisařem Státního pozemkového úřadu, kdežto ve skutečnosti byla podána Obvodovou úřadovnou, že však tato jest ke stížnosti oprávněna, plyne, jak Nejvyšší soud už vícekrát uznal, z čl. I. čís. 10 vl. nař. ze dne 23. června 1921, čís. 225 sb. z. a n., vydaného na základě zmocnění § 8 zák. o poz. úř., podle kteréhož čl. I. čís. 10 povolána jest udělovati svolení ke zcizení podle odst. 2 § 22 zák. ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n., což s sebou nutně nese, že jest také oprávněna brániti se proti zcizení bez jejího svolení a tudíž i k stížnostem proti němu. Podpisu finanční prokuratury stížnost ta potřebí nemá, protože Státní pozemkový úřad zastupuje stát podle § 4 zák. o poz. úř. co do všech práv z provádění pozemkové reformy vznikajících, tedy i ohledně práva cit. odst. 2 § 22 zák. čís. 318/1919, jež k agendě té přiřčeno bylo, takže, ano právo to přešlo s něho na Obvodovou úřadovnu, i tato jest k postihu jeho oprávněna bez intervence finanční prokuratury. Ve věci samé odkazuje se na důvody napadeného usnesení a dokládá se, že ovšem doručení usnesení povolujícího vnučenou dražbu pozemku, o nějž jde, proti němuž úřadovna stížnost podala, nemohlo býti nahrazeno doručením dražebních podmínek, takže o opožděnosti stížnosti nemůže býti řeči, neboť předpis § 521 c. ř. s. platící podle § 78 ex. ř. i v řízení exekučním, že lhůta rekursní počíná dnem po doručení písemného vyhotovení napadeného usnesení, musí býti zachován přísně a přesně a nemůže býti nahrazen dovozováním, že strana nabytá o usnesení vědomosti jiným způsobem, jak se o to pokouší první soudce, sice by to mělo v zápětí nejistotu práva a vedlo k zlořádům, jimiž by strana usnesením postižená snadno mohla býti zkrácena. Strana musí přesně věděti, co usnesení, jímž se cítí stíženou, vyslovilo, to se však může dověděti jen z usnesení samého a nemůže jí býti ukládáno, by se toho dohadovala z usnesení jiných, usnesení tomu teprve následujících. Když tedy nebylo úřadovně napadené povolení dražby vůbec doručeno, nemůže její stížnost do něho býti opožděná a nemůže důsledně býti řeč o tom, že úřadovna se »mlčky«, jak dovolací stížnost praví, vzdala rekursu do povolení dražby. Z toho, že s pozemkem stíženým zákazem zcizení prodány ještě jiné nemovitosti a obojí tento předmět jest zatížen týmhž výměnkem, nemůže býti vyvozována námitka proti přípustnosti stížnosti obvodové úřadovny, jak se o to dovolací stížnost vymáhající strany pokouší, to tím méně, ano posud šlo jen o otázku, zda je stížnost úřadovny opožděna čili nic. O otázku přípustnosti stížnosti Obvodové úřadovny půjde teprve po tomto rozhodnutí a bude v ní, když již příklep byl udělen, uvažovati o věci zejména též s hlediska § 183 a násl. ex. ř., najmě 184 čís. 3, 186, 187, při čemž možno hned upozorniti, že, ačkoli se ze spisů zdá, že bylo nařízeno, by dražební edikt byl doručěn i Státnímu pozemkovému úřadu, přece není ze spisů viděti, zda se to stalo, neboť přípis soudu na úřad ten ze dne 16. března 1929 dodává

jen dražební podmínky a sděluje den dražby, a dále je ze spisů zřejmo, že nebylo nařízeno, by udělení příklepu ze dne 15. dubna 1929 bylo doručeno i Státnímu pozemkovému úřadu nebo příslušné úřadovně, a že se doručení to podle doručných lístků také nestalo, a že tedy bude uvažovati v první příčině, zda v duchu §§ 171 a 172 ex. ř., pokud se týče už hned následkem shora cit. odst. (2) § 22 zák. č. 318/1919 ve znění zák. č. 311/1920 měl býti dražební edikt doručen i Státnímu pozemkovému úřadu nebo jeho příslušné úřadovně, a v druhé příčině, zda udělení příklepu mělo mocí schvalovacího práva Státního pozemkového úřadu, jež se jeví jako dozorčí právo nad hypotečním dlužníkem, doručeno býti v duchu § 22 (2) cit. zák. a § 183 první odstavec ex. ř. též úřadu tomu (jeho úřadovně), a jaký vliv nedoručení to má na rozhodnutí o stížnosti úřadovny do povolení dražby, pokud se týče zdali při tomto nedoručení Státní pozemkový úřad (jeho úřadovna) má stížnost do udělení příklepu přes předpis § 187 ex. ř. (182 první odstavec ex. ř.) a zda má či nemá na tuto stížnost býti odkázána, což by vyžadovalo, by bylo nařízeno, by jim udělení příklepu bylo dodatečně doručeno.

Čís. 9164.

Kandidát advokacie, žádající o připuštění ke zkoušce u vrchního soudu v historických zemích, může se opíratí jen o předpisy bývalé rakouské a k tomu přistouplivší předpisy československé, nikoliv však o předpisy bývalé uherské.

(Rozh. ze dne 7. září 1929, R I 675/29.)

Presidium vrchního soudu v Praze nevyhovělo žádosti Dra F-a, kandidáta advokacie v Berehově, o připuštění k advokátní zkoušce. D ů v o d y: Podle potvrzení presidenta krajského soudu v Užhorodě ze dne 13. června 1929 byl žadatel zapsán do seznamu kandidátů advokacie 26. ledna 1929. Výhody podle vládního nařízení č. 262/1922 sb. z. a n. jsou však podle § 2 téhož nařízení účastni jen ti kandidáti advokacie, kteří v době, kdy nařízení nabylo platnosti, dne 12. září 1922, aneb do jednoho měsíce po této době byli zapsáni v seznam kandidátů advokacie, samozřejmě že v tuzemsku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Důvod stížnosti jest ten, že podle § 5 (7) zák. ze dne 31. ledna 1922 č. 40 sb. z. a n. jest stěžovateli přiznati výhody uherského vládního nařízení č. 1456/1918, podle jehož § 1 jest prý mu do doby právní praxe započítati v plném rozsahu dobu, kterou ztrávil ve válečné službě vojenské, kterou prý konal od 1. srpna 1914 do 1. listopadu 1918. Námitku, že toto uherské nařízení 1456/1918 bylo zrušeno vládním nařízením čsl. ze dne 10. května 1929, č. 70 sb. z. a n., vyvrací stížnost tím, že toto